

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

21 iunie 2023

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Guzun Ion,

Judecători – Talpă Boris, Eremciuc Ghenadie,

examinând fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpat, împotriva sentinței Judecătorei Anenii Noi, sediul Central din 06 ianuarie 2022 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2022, în cauza penală în privința lui,

Chelmenciuc Roman X, născut xxxx, originar și domiciliat r-nul xxx s. xxx.

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 02.12.2021 – 06.01.2022;

Instanța de apel: 28.01.2022 – 25.10.2022;

Instanța de recurs: 30.03.2023 – 21.06.2023.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Anenii Noi, sediul Central din 06 ianuarie 2022, pronunțată în urma examinării cauzei penale în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Chelmenciuc Roman a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal și i s-a stabilit pedeapsa penală sub formă de 4 (patru) ani închisoare, cu executarea acesteia într-un penitenciar de tip semiînchis.

Prin aceeași sentință Sterpu Dumitru, a fost recunoscut vinovat și condamnat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, dar în privința acestuia hotărârile instanțelor inferioare nu au fost contestate cu recurs ordinar.

S-a încasat în mod solidar din contul lui Chelmenciuc Roman și Sterpu Dumitru în beneficiul statului cheltuielile de judecată suportate la urmărirea penală în sumă de 3160 (trei mii una sută șaiszeci) lei.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată în sensul enunțat, instanța de fond a constatat că, Chelmenciuc Roman, la 17.10.2021, aproximativ orele 16:00, aflându-se împreună cu Sterpu Dumitru în s. X r-l X, în urma înțelegerii prealabile cu acesta, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, conștientizând despre pericolul social al acțiunilor lor, au acționat cu intenție directă, unde prin acces liber au pătruns în domiciliul lui Ilia Buga amplasat în s. X, r-l X, și în vederea înfrângerii rezistenței i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele pe diverse

părți ale corpului, aplicând astfel violență nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, în rezultatul căreia părții vătămate Ilia Buga, i-au fost cauzate conform raportului de expertiză medico-legale nr.202102D1802 din 15 noiembrie 2021, plagă contuză la nivelul pleoapei inferioare ochiului stâng, echimoze multiple la nivelul feței, gâtului, torace anterior, ambele mâini, leziuni care au condiționat dereglarea sănătății de scurtă durată, și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală ușoară, de unde au sustras în mod deschis de la partea vătămată Ilia Buga bani în numerar, în sumă de 400 lei, 50 euro care conform cursului BNM din data de 17.10.2021 constituiau echivalentul a 1003,08 bani, un telefon mobil de model „Samsung” la prețul de 500 lei, 2 mașini de frezat la prețul de 600 lei în total suma de 1200 lei, telefonul mobil de model „Samsung” la prețul de 600 lei, și produse alimentare în sumă totală de 400 lei, în rezultatul acțiunilor infracționale părții vătămate Ilia Buga i-a fost cauzat un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 4103,08 lei.

Prin acțiunile sale intenționate Chelmenciuc Roman, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, și anume jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, prin pătrunderea în locuință, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața și sănătatea persoanei și cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Nefiind de acord cu sentința instanței de fond, inculpatul Chelmenciuc Roman, a declarat apel împotriva sentinței Judecătorei Anenii Noi, sediul Central din 06 ianuarie 2022, solicitând casarea parțială a sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care ultimului, să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, non privativă de libertate.

În motivarea apelului inculpatul a indicat că, are doi copii minori la întreținere, mama care este invalidă și soția care nu este angajată în câmpul muncii. Se căiește sincer de cele comise.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2022, apelul inculpatului Chelmenciuc Roman, a fost admis din alte motive, s-a casat parțial sentința din 06 ianuarie 2022 a Judecătorei Anenii Noi sediul Central, privindu-l pe Chelmenciuc Roman, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, în partea aplicării pedepsei, și în această parte s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

Lui Chelmenciuc Roman, recunoscut vinovat prin sentința din 06 ianuarie 2022 a Judecătorei Anenii Noi sediul Central, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, i s-a aplicat pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar tip semiînchis pentru bărbați.

În rest prevederile sentinței s-au menținut fără modificări.

4.1. Instanța de apel pentru a decide în sensul dat a reținut că în ședința de judecată a instanței de fond din 08.12.2021 inculpatul Chelmenciuc Roman, până la începerea cercetării judecătorești, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și-a recunoscut vina, prin cerere scrisă personal a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, pe care le recunoaște și asupra cărora n-are obiecții. Instanța de fond a admis cererea

inculpatului și în mod corect a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului, iar cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce a condiționat concluzia că, instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

S-a conchis că prima instanță la pronunțarea sentinței, corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată lui Chelminciuc Roman. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Iar sentința primei instanțe a fost contestată de către inculpatul Chelminciuc Roman doar în partea stabilirii pedepsei penale.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, fiind luate în considerație dispozițiile art. 61 și art. 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale, de restabilire a echității sociale și corijare a infractorului, întru prevenirea comiterii de către acesta a altor infracțiuni, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, ținându-se cont de gravitatea faptei penale și prejudiciul cauzat prin consecințele survenite.

Astfel, la stabilirea și individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 61, 76, 77, 78 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de motivul acesteia, de persona celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de caracterul și gradul prejudiciabil, conform art. 16 Cod penal face parte din categoria celor grave, de persoana inculpatului care vinovăția a recunoscut, la evidența medicului psihiatru nu se află, nici la evidența medicului narcolog nu se află, anterior a fost judecat la pedepse penale neprivative de libertate, însă a comis infracțiune similară, ce denotă că inculpatul nu a făcut concluzii pozitive pentru sine, iar pedepsele penale aplicate anterior nu și-au atins scopul pedepsei penale, inculpatul continuând comportamentul antisocial prin săvârșirea de noi infracțiuni comise cu scop de cupiditate.

Sub acest aspect, instanța de apel a reiterat că, sancțiunea art. 187 alin.(2) Cod penal, prevede stabilirea pedepsei cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, însă ceea ce nu a fost aplicată de către instanța de fond la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea comisă de inculpat și vinovăția căruia a fost constatată prin această sentință. Astfel, prima instanță în mod eronat a aplicat sancțiunea legii penale imputate inculpatului, neindicând în sentința dacă pedeapsa aplicată inculpatului este cu sau fără amendă.

În ordinea celor relevate, Colegiul a conchis că, prima instanță corect și întemeiat i-a aplicat inculpatului, pentru infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, pedeapsa cu închisoare și cu aplicarea reducerii limitelor minime și maxime a sancțiunii legii penale în temeiul prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, stabilind un termen de 4 (patru) ani închisoare, cu ispășirea

pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Însă instanța de fond, la caz contrar sancțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, nu a indicat dacă pedeapsa cu închisoare aplicată inculpatului este cu sau fără amendă.

În acest sens, Colegiul penal a notat că sentința instanței de fond a fost atacată doar de inculpat, procurorul lăsând fără atenție eroarea respectivă, din care considerente greșeala admisă de prima instanța urmând a fi corectată în instanța de apel din oficiu, fără agravarea situației inculpatului.

Cât privește argumentele privind stabilirea inculpatului pedepsei nonprivative de libertate, instanța de apel a respins acestea ca fiind neîntemeiate și fiind contrare principiilor aplicării pedepsei penale și scopului acesteia, or materialele cauzei penale și datele despre persoana inculpatului relevă că, inculpatul nu de prima dată a comis infracțiune, anterior a mai comis infracțiuni similare și a fost judecat la pedeapsa cu închisoare inclusiv și pe care a executat în instituția penitenciară, însă concluzii nu a făcut și din nou a comis infracțiunii în scop de cupiditate.

Mai mult ca atât, anterior prin sentința din 25.06.2021 a Judecătoriei Anenii Noi, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa cu închisoare cu suspendare a executării acesteia, însă necătând la această, la 17.10.2021 după cum s-a stabilit în prezenta cauza penală, din nou a comis infracțiune în grup de două persoane, prin aplicarea violenței fizice, cu pătrunderea în locuința părții vătămate și cauzarea acestuia prejudiciului material considerabil.

Colegiul a mai constatat că inculpatul Chelmenciuc Roman, a comis infracțiune în perioada termenului de probațiune, și prin urmare, aplicarea pedepsei neprivative de libertate este contrară scopului pedepsei penale, din care considerente nu a putut fi admisă de către instanța de apel. Astfel, în circumstanțele menționate supra, inculpatului urma a fi stabilită pedeapsa definitivă prin aplicarea prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe, însă prima instanța nu a aplicat aceste prevederi legale, iar procurorul din instanța de fond nu a reacționat în modul convenit prin depunerea unui apel în acest sens, din care considerente la judecarea apelului inculpatului, instanța de apel nu este în drept să agraveze situația acestuia.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care fără a invoca nemijlocit incidența unui temei prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central din 06 ianuarie 2022 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2022, cu reexaminarea cauzei și aplicarea unei pedepse mai blânde în temeiul art. 90, 90¹, 91 sau 92 Cod penal, cât și aplicarea amnistiei.

În motivarea recursului ordinar declarat a invocat:

- fapta a recunoscut-o integral, nu s-a eschivat și a colaborat cu ancheta, se căiește sincer de cele comise, promite că nu va mai comite alte infracțiuni;
- pedeapsa aplicată este prea aspră;
- la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont ca are doi copii minori la întreținere, este unicul întreținător, a fost până la condamnare încadrat în câmpul muncii;
- critică caracteristica negativă oferită de Primăria s. Telița, considerând că urma a fi cerută caracteristica de la Primăria s. Țințăreni, unde a locuit de facto;
- în penitenciar participă la munci neremunerate și are un comportament pozitiv.

6. În temeiul art. 431 alin. (1), pct. 1¹ Cod de procedură penală, procurorul, a prezentat referință pe marginea recursului declarat, pledând pentru netemeinicia recursului ca inadmisibil.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente:

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 din Codul de procedură penală.

Conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul cererii de recurs ordinar se constată, că recurentul nu invocă vreun temei de drept concret din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, însă reieșind din motivarea acestuia reiese că inculpatul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalându-se temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Tot din sumarul recursului declarat rezultă, că inculpatul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, recurentul însă, critică decizia instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei.

În acest context, Colegiul penal menționează, că potrivit art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă

echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Doar instanța de judecată este în măsură să înlătuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Analizând soluția instanței de apel, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Astfel, Colegiul penal remarcă că, argumentele recurentului privind stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, sunt nefondate, or, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În sensul celor indicate mai sus, Colegiul penal reține că, instanța de apel rejudecând cauza în partea pedepsei penale, a dat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, și anume, că inculpatul Chelmenciuc Roman a comis cu intenție o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 5 până la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, că are antecedentele penale, anterior fiind condamnat de multiple ori pentru infracțiuni similare, manifestând astfel o predispunere spre comiterea infracțiunilor, cu aspect de îndeletnicire, că circumstanțe agravante potrivit art. 77 Cod penal fiind săvârșirea

infracțiunii de către o persoană, care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară, comiterea infracțiunii în stare de ebrietate și profitând de starea de neputință cunoscută a victimei, care se datorează vârstei înaintate, că nu au fost constatate circumstanțe atenuante în corespunde cu art. 76 Cod penal, corect a conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate pe un termen de 4 ani închisoare fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată s-a constatat că în prezenta cauză penală, Chelmenciuc Roman, a comis infracțiunea în perioada termenului de probațiune, stabilită prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 25.06.2021, și prin urmare, urma să-i fie apreciată pedeapsa definitivă prin aplicarea prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe, însă dat fiind că sentința a fost contestată cu apel doar de inculpat, instanța de apel nu era în drept să agraveze situația acestuia.

Colegiul penal reamintește că, stabilirea duratei ori a quantumului pedepsei de către instanța de judecată într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

De asemenea, Colegiul penal indică că, chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Instanța de recurs ordinar reține că, solicitarea inculpatului Chelmenciuc Roman, privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, care de fapt nici nu a fost motivată, indicând împrejurări neconfirmate în cadrul cercetării judecătorești, este neîntemeiată, or, doar faptul că ultimul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința lui a unei pedepse neprivative de libertate, în temeiul art. 90 Cod penal.

Totodată, Colegiul penal indică că, în formarea convingerii, instanța de apel a ținut cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv, întreaga conduită a inculpatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecății, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, inclusiv condamnările anterioare, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul penal consideră legală concluzia instanței de apel referitor la pedeapsa cu închisoarea aplicată inculpatului care este proporțională faptelor comise de către inculpat.

Mai mult, după cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la pronunțarea deciziei recurate, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor

prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a acesteia nu s-au stabilit.

În același timp, Colegiul penal consideră că soluționarea chestiunii privind aplicabilitatea prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 243 din 24.12.2021, art. 91 sau a art. 92 Cod penal, nu poate avea loc la etapa recursului ordinar, urmând a fi soluționată la etapa executării pedepsei, în conformitate cu prevederile art. 469-472 Cod de procedură penală.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor problemelor esențiale invocate în speță, pedeapsa aplicată inculpatului fiind una proporțională și echitabilă faptelor comise.

8. Ținând cont de cele constatate supra, Colegiul penal conchide că eroarea invocată în recurs nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2022, în cauza penală în privința lui *Chelmenciuc Roman X*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată este pronunțată la **13 iulie 2023**.

Președinte

Guzun Ion

Judecători

Talpă Boris

Eremciuc Ghenadie